

<https://linoleumfest.com/uk/program/special-screenings/blocks/sensitive-content>.

5. Сто чудових варіантів смерті путіна. URL: <https://www.ukrinform.ua/rubric-ato/3437610-sto-cudovih-variantiv-smerti-putina.html>.

6. Хемій М. «Малювання дає сильний терапевтичний ефект»: ілюстраторки про творчість під час війни. URL: <https://tyktor.media/portret/iliustratorky-pid-chas-vijny/>.

УДК 070.23:004.774(477)

Гаврилюк Інна

кандидатка наук із соціальних комунікацій, доцентка кафедри журналістики та філології Сумського державного університету

ПОВІЛЬНА ЖУРНАЛІСТИКА В РЕГІОНАЛЬНОМУ МЕДІАПРОСТОРИ: ОСОБЛИВОСТІ РОЗВИТКУ

Сучасний інформаційний простір позначений посиленою увагою до такої нової медійної субкультури, як «повільна журналістика» (slowmedia). Її виникнення пов'язано з перевагою як споживачів інформації, так і самих медійників від засилля видань, які продукують новинний формат. «У гонитві за кліками та швидкістю онлайн-журналістика стає дедалі лаконічнішою. Ця тенденція, втім, породжує контртенденцію – моду на розлогі матеріали, де великі тексти супроводжуються численними фото-відео- та аудіоілюстраціями» [3]. Як зазначає А. Шкальова, «журналістика-равлик» може допомогти хоча б на якусь годину зупинитися і просто насолодитися текстом, дізнатися наслідки давно забутої, але резонансної теми, а не без упину гортати

стрічку новин із убивствами, новою кількістю хворих на COVID, падінням гривні тощо» [4].

У світовій медіакомунікативістиці «повільній журналістиці» приділена значна увага. Це насамперед праці Пітера Лауфера [5], Даніеле Налбона та Альберто Пуліафіто [6], Дженніфер Рауч [7], які стали основоположними для подальших досліджень альтернативної журналістики. У 2010 р. представники Інституту повільних медіа Бенедикт Келер, Йорг Блумтрітт і Сабріа Давід опублікували «Маніфест повільних медіа» (<http://www.slow-media.net/manifest>), у якому виклали 14 принципів діяльності альтернативних медіа. З-поміж них найважливішими є монозадачність, якість контенту, відмова від реклами, зручний інтерфейс, хороший дизайн, дискурсивність та діалогічність, серйозне ставлення до читачів, своєрідна аура, прогресивність, непідвладність часу.

В українському журналістикознавстві «повільна журналістика» ще не стала об'єктом зацікавлення, попри те що в медіапросторі видання, які репрезентують цей спосіб інформування, представлені достатньо давно. Окремі публікації [1; 2; 3; 4], присвячені цій субкультури, знаходимо в спеціалізованих ЗМІ.

Повільну журналістику в українському медійному просторі насамперед презентують такі видання, як «Ukrainianer», «Куншт», «Медіа Великих Історій», «The Ukrainians Media», зокрема його медіабренди – «Reporters», «Creatives». Останнім часом ознаки сповільненої журналістики проникають і регіональний медіасегмент. Щоправда, цей процес не відзначається швидкістю: «Місцева журналістика не ризикує експериментувати з контентом, аби привчати свого читача/глядача/слухача до важких та серйозних текстів, над якими треба думати, які треба аналізувати, з якими треба йти до прокуратури, суду. Бо вона боїться

свого споживача втратити. Адже місцеві медіа переважно виживають» [1].

Яскравим зразком повільних медіа, що функціонують на регіональному рівні, є онлайн-видання «ЦУКР». На сайті видання зазначено: «Цукр – це онлайн-журнал, що розповідає про людей та речі, які роблять Суми місцем сили. Ми ділимося тими історіями, які надихають людей жити і творити в нашому місті». Як бачимо, у редакційній політиці онлайн-журналу закладений один із головних принципів повільних медіа – монозадачність.

Видання намагається досягати якості контенту різними шляхами. Один із них – жанрова детермінація. «ЦУКР» продукує ті жанри, які не здебільшого не характерні для мейнстримних медіа, – матеріали у форматах сторітелінгу, журналістики рішень, нариси, репортажі.

Варто також звернути увагу на візуальне оформлення матеріалів онлайн-видання «ЦУКР». Загалом медіа вирізняє хороший дизайн. Із візуальних складових особливе місце посідають фотографії та відеоконтент. Зазначимо, що видання здебільшого намагається використовувати власну візуальну лінійку.

«За “повільними медіа” стоять реальні люди. Й ви можете це відчувати», – говориться в 14 пункті «Маніфесту повільних медіа». Колектив «ЦУКР» «складається зі штатних працівників, фрилансерів та волонтерів, що створюють контент для сайту та соціальних мереж» (<https://cukr.city/about/>), тобто видання робить акцент на впізнаваності журналістського штату, а також на розвитку просьюмеризму – ще однієї з неодмінних ознак повільних медіа.

«ЦУКР» активно представлений у соціальних мережах – «Телеграм», «Інстаграм», «Фейсбук». Щоб бути ближчими для своїх читачів, редакція вдалася й до такого кроку, як випуск кількох

друкованих версій журналу, де містяться історії сум'ян, які творять історію Сум.

Отже, повільна журналістика поступово проникає й у регіональний медіапростір, стає основою локальних медіа. Такі видання мають визначене коло читачів, здебільшого цей той контингент, який належить до групи «свідомих споживачів інформації».

Література:

1. Вірна Н. Споживацтво – ворог "повільної" журналістики. URL:<https://www.imi.org.ua/articles/spojivatstvo-vorog-povilnoji-jurnalistiki-i827/>.
2. Олійник Є. «Повільні новини» – нова якість журналістики чи цифрова утопія? URL: <https://ms.detector.media/mediaanalitika/post/19269/2017-07-14-povilni-novyny-nova-yakist-zhurnalistyky-chy-tsyfrova-utoriya/>.
3. Тулуп М. Повільна журналістика по-українськи. URL: <http://prportal.com.ua/Peredovitsa/povilna-zhurnalistika-po-ukrayinski>.
4. Шкальова А. Навіщо потрібна повільна журналістика. URL: <https://ua.ejo-online.eu/5275/etyka-ta-yakist/slow-journalism>.
5. Laufer, P. (2014), *Slow News: A Manifest of or the Critical News Consumer*, Oregon State University Press, 128 p.
6. Nalbone, D., Puliafito, A. (2019), *Slow Journalism: Chi ha ucciso il giornalismo*, Fandango Libri, 246 p.
7. Rauch, J. (2018), *Slow Media: Why Slow is Satisfying, Sustainable and Smart*, Oxford University Press, NewYork, 208 p.